

ГИ ДЪО МОПАСАН ВЪЛКЪТ

Превод от френски: Георги Жечев, 1982

chitanka.info

Ето какво ни разказа старият маркиз д'Арвил в края на обета на Свети Юбер у барон дьо Равел.

През деня бяха спогнали един елен. Маркизът беше единственият от сътрапезниците, който не взе никакво участие в това преследване, защото никога не ходеше на лов.

През цялото време, докато трая голямата гощавка, говореха почти само за избиване на дивеч. Дори жените се интересуваха от кървавите, често невероятни разкази, а ораторите предаваха нагледно нападенията и борбите на ловците с животните, ръкомахаха, разказваха с гръмлив глас.

Господин д'Арвил говореше добре, с малко хъркаща, но пълна с ефекти поезия. Той трябва да е повтарял често тая история, защото я разправяше без мъка и не се двоумеше с умело избраните думи, за да създаде образ.

— Господа, аз никога не съм ходил на лов, баща ми и дядо ми също, а също и прадядо ми. Последният бил син на един човек, който ходел на лов повече от всички ви. Той умрял през 1764 г. Ще ви кажа как.

Казвал се Жан, бил женен, баща на онова дете, което станало мой прадядо, и живял с по-малкия си брат, Франсоа д'Арвил, в нашия замък в Лореи сред гората.

Франсоа д'Арвил си останал ерген от любов към лова.

Двамата ходели на лов от началото до края на годината, без почивка, без спиране, без умора. Обичали само лова, не разбирали от друго, говорели само за лова, живеели само за него.

Носели в сърцата си тая страшна, неумолима страст. Тя ги изгаряла, защото ги била обхванала всецяло и не оставяла място за нищо друго.

Били забранили да ги безпокоят през време на лова за каквото и да било. Прадядо ми се родил, когато баща му преследвал една лисица, и Жан д'Арвил не прекъснал гонитбата, а само изпсувал:

— Дявол да го вземе, не можеше ли той нехранимайко да почака!

Брат му Франсоа бил много по-увлечен от него. Още щом станел от сън, той спхождал своите кучета, после конете, а след това стрелял по птиците около замъка, докато да тръгне на лов за някой едър дивеч.

В околността ги наричали господин маркиза и господин по-малкия, защото тогавашните благородници не правели като днешните

случайни благородници, които желаят да внесат в титлите низходяща йерархия; защото синът на един маркиз не е вече граф, както синът на един виконт не е барон, а генералският син не е полковник по рождение. Но днешната низка суетност намира изгоди в това разпределение на титлите.

Връщам се към моите прадеди.

Изглежда, че те били извънмерно високи, кокалести, космати, буйни и силни. Младият, по-висок от брата си, имал толкова силен глас, че според една легенда, с която се гордеел, всички листа в гората се раздвижвали, когато той викал.

А когато възсядали конете си на път за лов, тия двама исполини, яхнали големите животни, сигурно са представлявали великолепна гледка.

И ето че към средата на зимата през тая 1764 г. студовете били необикновени, а вълците станали свирепи.

Те нападали дори закъснели селяни, бродели нощем около къщите, виели от залез до изгрев-слънце и опустошавали оборите.

Скоро се пръснала мътва, в която се разправяло за един грамаден вълк със сива, почти бяла козина, който бил изял две деца, откъснал ръката на една жена, удушил всички дворни кучета в селото и се вмъквал без страх в оградите, за да души пред вратните. Всички жители твърдели, че са усетили дъха му, който карал да трепери пламъкът на свещите. И скоро паника обхванала цялата околност. Никой не смеел вече да излезе, щом паднела нощ. Сякаш мракът бил изплетен с образа на тоя вълк...

Братята д'Арвил решили да го намерят и убият и свикали на общ лов всички благородници от тоя край.

Всичко било напразно. Напразно обикаляли горите, ровили храстите — не го намерили никъде. Убивали вълци, но не и оня. И всяка нощ след хайката вълкът, сякаш за да си отмъсти, нападал някой пътник или разкъсвал някое добиче, но все далеко от мястото, дето го търсили.

Най-сетне една нощ той се вмъкнал в свинарника на замъка д'Арвил и изял двете най-хубави прасета.

Двамата братя пламнали от гняв, защото смятали това нападение като дързост от страна на чудовището, като непосредствена обида и

предизвикателство. Те събрали всичките си здрави копои, приучени да преследват хищен дивеч, и тръгнали на лов с бяс в сърцата.

От зори до оня час, когато пурпурното слънце залязло зад високите оголени дървета, те тършували из гъсталаците, но не намерили нищо.

Най-сетне и двамата, ядосани и отчаяни, тръгнали да се връщат, яздейки бавно по една алея, оградена с храсти, и се чудели, че тоя вълк ги е изиграл така въпреки тяхната опитност. Неочаквано ги обзел някакъв тайнствен страх.

По-възрастният казал:

— Тоя вълк не е обикновен. Сякаш мисли като човек.

По-малкият отвърнал:

— Може би ще трябва да накараме братовчеда епископа да благослови някой куршум или да помолим някой свещеник да изрече потребните думи.

И млъкнали.

Жан подел:

— Погледни колко червено е слънцето. Едрият вълк ще направи някоя беда тая нощ.

Той не успял да довърши думите си, когато конят му се изправил на задните крака; конят на Франсоа пък започнал да рита. Пред тях се показал широк храст, покрит с пожълтели листа; от него изскочил грамаден сив вълк, който хукнал през гората.

И двамата надали нещо като радостно ръмжене и като се навели над шиите на тежките си коне, пуснали ги напред с устрема на цялото им тяло, карали ги да препускат така бързо, подтиквайки ги, увличайки ги и влудявайки ги с гласа, движенията и шпорите си, че здравите конници сякаш носели грамадните коне между бедрата си и ги издигали, като че за да хвъркнат.

Те препускали така, с корем по земята, пресичали гъсталаците, прекосявали урвите, изкачвали склоновете, прескачали клисурите и свирели с пълни гърди в роговете, за да привлекат хората и кучетата си.

И ето че неочаквано в това шеметно препускане прадядо ми блъснал челото си о един грамаден клон, който разцепил черепа му; той паднал мъртъв на земята, а подлуделият му кон продължил да тича и се изгубил в падналия над горите мрак.

По-младият д'Арвил изведнъж се спрял, скочил на земята, грабнал в ръце брат си и видял, че от раната му тече мозък и кръв.

Той седнал до тялото, сложил на коленете си обезобразената, кървава глава и започнал да чака, вгледан в неподвижното лице на поголемия си брат. Постепенно го обхванал страх, някакъв странен страх, какъвто никога досега не бил усещал, страх от мрака, от самотата, от пустинната гора, а същевременно страх и от баснословния вълк, който току-що убил брат му, за да им отмъсти.

Мракът се сгъстявал, суровият студ карал дърветата да пукаат. Франсоа станал, треперещ, неспособен да стои повече така, усещайки, че почти губи сили. Не се чувало вече нищо, ни лаят на кучета, ни звукът на роговете, всичко по невидимия кръгзор било занемяло; и в това мрачно мълчание на ледената вечер имало нещо страшно и странно.

Той сграбчил в исполинските си ръце едрото тяло на Жан, изправил го и го прехвърлил напреки на седлото, за да го отнесе в замъка; след това продължил пътя си полека, със замаян мозък, като че бил пиан, преследван от страшни и чудновати образи.

И изведнъж по пътеката, забулена от нощта, преминала някаква голяма сянка. Това бил вълкът. Хладен ужас раздрусал ловеца; нещо студено, като водна капка, се хлъзнало по гърба му и като монах, преследван от дявола, той направил голям кръст, зашеметен от тая неочаквана поява на страшния бродник. Ала очите му паднали върху неподвижното тяло, легнало отпред му, той неочаквано преминал от страха към гнева и потреперил от неизмерима ярост.

Тогава той сбутал коня и се втурнал след вълка.

Гонил го през гъсталаци, урви и бранища, прекосявал непознати гори, втренчил поглед в бялото петно, което тичало всред падналия над земята мрак.

Конят му също изглеждал оживен от неznайна сила и пламенност. Той препускал с изопната шия, право пред себе си, като блъскал в дърветата и скалите главата и краката на мъртвеца, прехвърлен напъряко върху седлото. Тръните скубели косите му; челото се блъскало в огромните дънери и ги опръсквало с кръв; шпорите лющели кората на дърветата.

И неочаквано вълкът и конникът излезли из гората и се впуснали по една долина тъкмо когато луната се показала над планините. Тая

долина била камениста, затворена с огромни скали, без видим изход; и спогнатият вълк се обърна.

Тогава Франсоа надал радостен рев, който ехото повторило като гръм, и скочил от коня с нож в ръката.

Настръхналият вълк, със заоблен гръб, го чакал: очите му лъщели като звезди. Ала преди да се хвърли в бой, здравенякът ловец грабнал брата си, сложил го на една скала и като подпрял с камъни главата му, която вече била само едно кърваво петно, извикал на ухото му, сякаш говорел на някой глух:

— Гледай, Жан, гледай сега!

И се хвърлил върху чудовището. Чувствувал в себе си сили да събори планина, да троши камъни с ръцете си. Вълкът се опитал да го захапне, да изтърбуши корема му; ала той го сграбчил за врата, дори без да си послужи с ножа, и започнал да го души полека, слушайки как замира дъхът и как спира туптенето на сърцето му. И се смеел, наслаждавал, се безумно, стискайки все повече и повече страшната си прегръдка и викал, обезумял от радост:

— Погледни, Жан, погледни!

Всяка съпротива престанала; тялото на вълка се отпуснало. Той бил мъртъв.

Тогава Франсоа го сграбил на ръце, вдигнал го и го хвърлил в краката на брат си, повтаряйки с разнежен глас:

— Гледай, гледай, гледай, мили ми Жан, ето го!

След това прехвърлил на седлото и двата трупа един до друг и продължил пътя си.

Върнал се в замъка, като се смеел и плачел, също като Гаргантюа при раждането на Пантагрюел, надавал победни викове и треперел от радост, разправяйки за смъртта на вълка, и пъшкал и си скубел косата, разказвайки за смъртта на брат си.

И често, по-късно, когато говорел за тоя ден, той казвал със сълзи на очи:

— Ако горкият Жан поне ме бе видял как удушвах вълка, сигурен съм, че щеше да умре доволен!

Вдовицата на моя праядо внушила на своя сирак ужас към лова, който от баща на син се предаде и на мене.

Маркиз д'Арвил млъкна. Някой попита:

— Тази история е легенда, нали?

А разказвачът отговори:

— Кълна ви се, че е истинска от край до край.

Тогава една жена заяви с приятно гласче:

— Все едно, хубаво е човек да има такива страсти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.